

SPEJDERNES MAGASIN

En morgenur

Det er et tosset vækkeur, jeg har. Kan du tænke dig noget mere uanstændigt vækkeur? En søndag morgen vækkede det mig hele 2 timer for tidligt. I min søvnighed var jeg kommet op, havde fået brystet tænder og pjasket vand i hovedet, før jeg opdagede det. Jeg kastede et langt inderligt blik på den varme seng og så bestemte jeg mig alligevel til at træve en tur i den stille by. Vi skulle på tropstur, men der var nu vældig god tid, til vi skulle møde. Tiden gik dog let for mig, fordi jeg nød at se byen vågne op.

Pludselig blev jeg revet ud af mine stille betragtninger. To cyklister var kommet farende omkring hjørnet og var ved at vælte mig. Bremserne hvinede, og behændigt sprang de to drenge af deres cykler, mens de reddede morgenbrødet fra at falde ud af de store bagerkurve.

De havde travlt, kunne jeg se, men da de var i spejderuniform, måtte vi jo have os en sludder. De skulle også på tur, men brødet skulle først klares. Med et muntert »godmorgene« sprang de igen på cyklerne og forsvandt fløjttende om det næste gadehjørne.

Da jeg nogle dage senere mødte deres tropsfører, fortalte jeg ham om mødet, og han forklarede mig, at det var den ene af drengene, der havde pladsen hos bageren, men hver gang de skulle på tur, mødte kammeraten op hos bageren og hjalp sin ven, så han også kunne komme med på turen.

Hvis jeg havde et fint diplom, så ville jeg overrække det til ham og alle hans kammerater, som går rundt og hjælper i det stille — uden de store ord.

Carl.

Forsidebilledet

er denne gang hentet i Sverige. 2 svenske patruljeførere orienterer sig under Blå Håjken. Foto: Knud Erik Sundström, Fjälkinge.

KIPANDA 5. opgave

Baden-Powell's Mafeking-drenge var dygtige til at bringe meldinger fra det ene sted til det andet og til at signalere. — Som ordonnanser og spejdere måtte de stå på højde med de indfødte og lære af deres metoder, — de måtte kunne aflæse røgbålenes signaler på de åbne sletter, og når zuluerne på tam-tam'er eller udhulede trækævlér dunkede og hamrede deres hemmelighedsfulde budskaber fra stamme til stamme gennem junglen, måtte spejderen kunne forstå meldingen, nedskrive den og aflevere den i hovedkvarteret.

Ordonnanserne måtte sørge for at holde deres budskaber skjult, og de måtte kunne affatte dem i kodesprog for det tilfælde, at meldingen trods alt skulle falde i de gale hænder. Patruljerne havde indbyrdes deres egne, hemmelige meldesystemer, — f. eks. havde hver patrulje sin BUDSTIKKE, — en stump af en kæp, der var slebet rund som et kasteskaft i ganske bestemt tykkelse og længde. Ofte var disse budstikker i enderne rigt udskårne, målet i stærke farver eller smykket med fjer, slangetænder og vildsvineborster — symboler på hurtighed, snedighed og styrke, — således at budstikken så ud som en zulu-medicinmands totemstok, der var urørlig for alle andre end netop medicinmanden.

I KIPANDA'en — udvælgelsen af de bedste patruljer — er der brug for Mafeking-drengenes egenskaber som ordonnanser. Derfor lyder opgaven i februar:

Hver patrulje fremstiller sin BUDSTIKKE og indsender den til divisionschefen senest den 10. marts.

Budstikken skal være 34 cm lang, hvoraf de yderste 7 cm i hver ende må udnyttes til eventuel udsmykning, medens det midterste stykke på 20 cm skal forblive glat og rundt som et kasteskaft og nøjagtig 23 millimeter i diameter.

Den kodemelding, I finder i dette nummer af »Magasinet«, løser patruljen i fællesskab, og løsningen indsendes sammen med budstikken. — Men for jeres egen skyld: I gør klogt i at løse koden snarest muligt, således at I senest den 15. februar er kendt med dens budskab!!!

VIGTIGT!

Da KIPANDA-opgaven denne gang er af speciel karakter, gælder følgende:

Selv om patruljen ikke løser kodeopgaven, og den eller de deraf følgende opgaver, går patruljen ikke ud af Kipandaen, men kan fortsætte, men får selvfølgelig mindre points end de patruljer, der løser hele opgaven.

Budstikken skal dog under alle omstændigheder laves og indsendes.

KODEN FINDES SIDE 38!

Spejdersport i Ceylons fængsler og blandt spedalske

I fortsættelse af min tidligere artikel om Ceylons spejdere skal jeg denne gang omtale det spejderarbejde, der på Ceylon udføres for handicappede eller særstillede spejdere, d.v.s. drenge og unge mænd, der p. gr. a. en langvarig sygdom eller brist i karakteren er anderledes stillede end andre.

Allerede i 1924 fik nogle spejderførere den tanke, at forsøge at drive spejdersport inden for murene i Welikade fængslet i Colombo, der rummede unge forbrydere på fra 16 til 21 år og med mere end 1 måneds straf. Efter at en del vanskeligheder var overvundet, startedes en rovertrop med 20 unge mænd, der frivilligt tilsluttede sig og aflagde spejderløftet.

I 1926 var troppen imidlertid vokset til 70, forsøgsperioden var forbi, og der kunne afstikkes faste rammer for arbejdet. Flere fængselsbetjente var blevet interesseret, og de fik orlov for at kunne tage på gilwellkursus og derved stå bedre rustet til hvervet som spejderførere. Også regeringen fandte interesse for sagen og ydede økonomisk støtte til deltagelse i førertræning, uniformer og — lejrudstyr. Lejrudrustning, spørger du? Ja, lejrudrustning, for ulykkelige roverbørder foretager denne særegne trop, der idag tæller mere end 100 medlemmer, weekend-ture hver 14. dag! I fuld frihed nyder disse unge lovbydere

— af hvilke adskillige udstår strenge straffe for alvorlige forbrydelser — her lejligheds glæder med deres fangekammerater. Hvert år udvælges desuden nogle af disse rovere, der får lov til at deltage i korpssets årlige Gilwellkursus på helt lige fod med spejderførerne uden for fængslets mure....

Men hvordan kan det nu lade sig gøre? Jo, for tillid avler tillid. Når een gang det, der kaldes spejderære, er forstået og akcepteret af disse »fængsels-rovere«, gengælder de fuldt ud den tillid, der i så rigt mål vises dem af fængselsmyndighederne. Til dato har ikke en eneste af de mange hundreder, der gennem årene har stået i Welikade rovertrop, indtil de blev løsladt eller nåede aldersgrænsen, benyttet sig af den frihed, de nød godt af og svigtet den tillid, der vist dem. Dette er et faktum, hvoraf spejderne på Ceylon med rette er en lille smule stolte.

Allerede i 1929 var dette særlige spejderarbejde inden for et fængsels ellers uoverstigelige mure lykkedes i så høj grad, at Det internationale spejderhovedkvarter i London med Baden-Powells specielle anbefaling gav troppen formel anerkendelse, så den kunne optages i verdensspejderbevægelsen. — Fra 1940 har der også i et andet fængsel på Ceylon bestået en rovertrop, drevet efter de samme retningslinier som 1. Welikade trop.

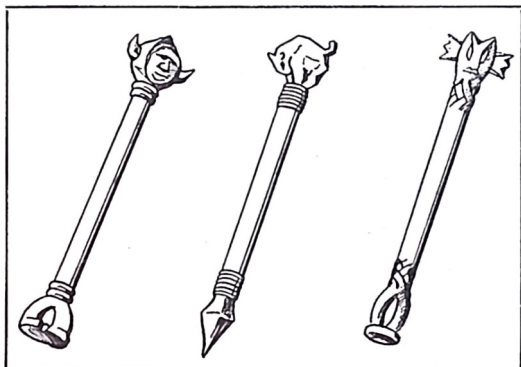
Spejderhovedkvarteret i Colombo

De ulykkelige spedalske drenge får nyt håb som spejdere.

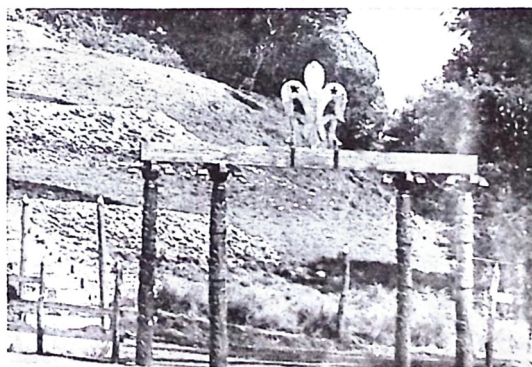
Ligesom i Danmark findes der en trop knyttet til døvstummeskolen, men langt større vanskeligheder kæmper en trop på Ceylons største spedalskeshospital med. Som du måske ved, angriber denne frygtelige sygdom især hænder og fødder, hvor der dannes store og meget smittefarlige sår, så de spedalske må afsondres strengt fra omverdenen.

Naturligvis må dette spejderarbejde drives på en helt anden måde end det frie, glade spejderliv, du kan leve. Men de, der følger denne spedalske trop på nærmeste hold, fortæller om, hvor betagende det er at mærke den glæde og lykke, hvormed disse forpinte drenge går op i deres spejderarbejde. Det at have noget at stræbe imod, at dygtiggøre sig til, giver dem fornyet tro på livet og håb om helbredelse for denne forfærdelige sygdom, der ellers tvinger dem til et liv i afsondrethed, et liv, hvis tærende ensformighed og uhygge vi andre aldrig helt vil kunne fatte.

Torben Wolff.

Gotfred Mortensen viser her nogle eksempler på, hvordan I kan lave jeres totemstok.

Indgangen til Ceylon spejdernes førertræningsgrund.

Det kunne ikke nægtes, de var første klasses ryttere disse Queensland kvæghyrder. Hvis de blot ikke havde været så stolte af det. De syntes at tænke, at de havde monopol på ridefærdighed — ja selv på forstand på heste.

Idet han søgte skyggerne af de støvede Jarrah-træer i Jacarandas solrige indhegning iagttog Stephen Bourne, der lige var ankommet fra England, Bill Jevons og hans kvæghyrde, der havde travlt med at ordne deres heste, fæstne jorden og anbringe stigbøjlerne.

Han kunne ikke lade være med at føle sig en smule udenfor denne første dag. Han var endnu ikke vant til den rå drilagtighed fra disse magre, stærke kvæghyrder, som tilbragte halvdelen af deres liv i sadlen. De regnede ikke nogen for noget, før de havde set, hvad stof han var lavet af.

»Med de arbejdsbukser burde du blive en god rytter, Steve«, bemær-

HESTEFORSTAND

Af JAN KINSALE (efter The Scout)

Tegning: Günther Hansen

kede Bill Jevons pludselig, idet han lænede sig over indhegningen. »Jeg sagde, jeg ville skaffe dig en hest. Du kan vel ride godt, englænder!«

Stephen nikkede. »Ja, jeg har rettet til jagter i adskillige år«, og vidste, da han havde udtalt ordene, at han selv havde bragt sig i en klemme.

Et sarkastisk glimt kom i Bills øjne, og han gned eftertænksomt sin hage. »Åh, ja, så må vi finde en hest, der passer til dine kvalifikationer«, mumlede han, idet han vinkede til sine kammerater. »Gerry, hent Puncher fra stalden, så Steve kan prøve dem.«

»Åh, Bill, vær nu ikke for hård mod englænderen«, protesterede Gerry.

»Hvad, han har reddet på jagt i en rød frakke og blæsende i et jagthorn«, svarede Bill uskyldigt. »Bill ønsker ikke nogen dårlig hest, gør du, Steve?«

»Jeg vil prøve, hvad det skal være«, svarede Steve roligt. De så på ham, som om han var en jockey, men han ville sandelig ikke give dem den tilfredsstillelse at se ham bange. Han ville tage, hvad der måtte komme.

Fra stalden bagved jarrah-træerne, i hvilke hvide kakaduer snak-

kede, førte Gerry og Andy en pragtfuld, uskoet lille hingst, som de med vanskelighed sadlede, frem. Den var ca. 5 år med en kraftig manke, en stolt hals og en stærk, smidig måde at bevæge sig på.

»Det er en vild hingst, som vi indfangede for nogle få uger siden«, forklarede Bill, »jeg bør advare dig Steve, den er temmelig vild.«

»Jeg vil blive og samle stykkerne op«, mumlede Gerry.

»Har vi adressen på dit hjem, kammerat?« spurgte Andy med foregiven ængstelse.

»Måske du hellere må starte med en, der er mere rolig?« foreslog Gerry.

Men Stephen smilede sammenbidt og tog tømmerne. Hvor kritisk iagttog disse rå kvæghyrder ham ikke, da han besteg Puncher. For dem var den måde, hvorpå en mand behandlede en hest, det vigtigste af alt. Det var som en scene debut, tænkte Stephen ironisk. Han var nødt til at indrømme, at han var lidt kluntet, og hvem ville ikke have været det med alle de øjne, der iagttog ham?

Ikke så snart var Stephen kommet i sadlen, og de to kvæghyrder havde sluppet Punchers hoved, så begyndte den fyrige lille hingst,

der for mindre end en måned siden havde levet i fuld frihed i naturen, at vise sin beslutsomhed med hensyn til at kaste sin rytter af for enhver pris.

Akkompagneret — om ikke opmuntret af Bills og de andre kvæghyrders råben, begyndte Puncher at stejle og dukke sig i en forvirrende serie bevægelser. Det ene øjeblik var Stephens ansigt begravet i den silkeagtige manke, når hesten rejste sig op med de uskoede forben lige i luften. Det næste øjeblik var han lige ved at blive kastet ud over Punchers hoved, når hingsten bukkede sig som til et dybt buk og sprang på jorden i et voldsomt raseri.

Stødt og åndeløs lagde Stephen næppe nok mærke til de leende kvæghyrder, der skyndte sig af vejen for ham, ej heller af sine omgivelser, der svævede for hans blik som et kaleidiskop af farver. Alt, hvad han havde tid til, var den uomstødelige nødvendighed af at holde sig fast.

I et helvede af klapprende hove, rasende fnysen og et kor af australiske spøgelsefuldheder, hoppede og sprang hest og rytter frem og tilbage over det røde støv. Da hans sædvanlige metoder ikke hjalp, galoperede Puncher rasende tværs over indhegningen og stod så pludselig i en sky af sand. Til dyrets store skuffelse opdagede det, at Stephen kendte dette trick og stadig blev siddende.

Rundt og rundt sprang Puncher forbi de tøjrede heste, som hastigt skubbende sig væk. En kvæghyrde sprang i sikkerhed i en vinduskarm. Andre tog tilflugt til dørbæ-

ningen i et hus. Puncher galoppe-rede som en besat mod palisade-indhegningen.

Det var den, der slog Stephen ud. Da han kæmpede for at tvinge Puncher bort fra den af frygt for at blive fanget mellem hest og palisade, lænede han sig for langt ud til den ene side. Puncher greb lejligheden. Med en hurtig bevægelse drejede hingsten rundt mod huset. Stephen var uopmærksom et øjeblik. I et forfærdeligt øjeblik vidste han, at nu var det sket.

Han fik sine fødder fri af stige-bøjlerne, jarrah-træer, heste, kvæghyrder, alt løb rundt for hans øjne — og så i et langt, forfærdeligt øjeblik blev alt sort, og han følte det, som om han blev revet i stykker af vilde heste og trampet på af elefanter.

»Du kan stadig blive rytter«, lo Gerry, idet han hjalp ham på benene og børstede ham af.

»Godt gjort, englænder«, sagde Andy. »Du holdt i hvert fald ud et halvt minut. Du fik sandelig alt, hvad den kunne give«.

»Du trænger til hesteforstand til dette job«, brød Bill ind, idet han fangede den snøftende Puncher og førte den tilbage. »Det er ikke det samme som at ride til jagt sammen med en skare fyre, at du ved det. Nå«, tilføjede han, »vi vil give dig en lettere. Gerry, tag Mouse til Steve. Mouse vil passe for dig, Steve, hun er så rolig som sit navn, selv en pige ville være sikker på hende«.

Et øjeblik var Steve på nippet til at fare op og give et vredt svar på denne hensynsløse drilagtighed. — »Hvad nytter det«, tænkte han ved sig selv, idet han strøg over sine ømme læssioner. »Jeg er kun en jockey her. Men jeg skal vise dem, hvad jeg duer til, blot jeg får en chance«.

»Det her«, sagde Murray, idet han hvilede kanden med petroleum på saddeklappen, »det er, hvad vi kalder »Døddalen«, og han pegede dramatisk ud over den uhyggelige, indtørrede flodseng, der strakte sig mod syd. »Det er her Karri-floden plejer at flyde. Den blev delt ved et lille jordskælv for år tilbage og løber nu gennem Happy Valley, men denne »Døddal« foregiver stadig, at den er en flod, og det er den også, en flod af dynd. Man kan komme over den sent på sommeren, men nu i ugerne efter regn er den en dødsfælde for mennesker såvel som for dyr —«.

»Åh, kom Steve, det giver mig kuldegysninger, det lugter af død«, og den solbrændte gamle mand gjorde uvilkårlig en grimasse.

Stephen kikkede fra Mouses ryg ned på »Døddalen« og gyste også. Ved første øjekast lignede den en bred, hvid landevej, med dens beton ituskåret af en mægtig sav. I mange tommers bredde var de mægtige »pandekager«, der dannede dens overflade, bleget og tørret hårdt af den brændende sol, men under den lå klæbrig dynd, luren-de som et modbydeligt udyr på den umistænksomme.

»Døddalen« — som gamle Murray sagde, lugtede af død. Der var som en uhyggelig luft over den. Det var et af den slags steder, hvor man forventer at finde skeletter og hvide ben. Selv Mouse var hvileløs og urolig ved at opholde sig der.

Kom med, Steve«, udbrød Murray pludselig og satte sporene i sin hest, idet han knugede petroleumskanden ind til sig.

Da Bill Jevons og de andre kvæghyrder fra Jacaranda var redet ud efter en del af hjorden, som de havde til hensigt at flytte længere sydpå, havde Stephen ikke ledsaget dem. Til at begynde med følte han stadig virkningerne af Punchers brutale behandling, men bortset fra det, ønskede han at komme væk fra Bills uudholdelige drilleri for en stund. Han var kun alt for glad over at kunne sige ja til Murrays invitation om at ride sammen med ham til Red Lake for at fiske i hans motorbåd.

De red langs med »Døddalen«. Sommetider kom de gennem mangoskove, sommetider gennem lavt buskads.

»Dernede går hjorden«, bemærkede gamle Murray, da de igen kom ud i det fri, og Stephen fulgte hans blik. En mile eller så mod vest var hjorden på vej sydpå, ledet af et halvt dusin kvæghyrder.

»Se på dem«, sagde kvæghyrden stolt. »Det er godt nok første klaseses dyr, Steve«.

Før Stephen kunne svare, var der pludselig en brummende lyd, der steg til et gredøvende crescendo og syntes at omgive alt, og et øjeblik senere kom et aeroplan til syne lavt over skoven. Stephen havde nok at gøre med at berolige den opskræmte Mouse.

Gamle Murray knyttede sin næve mod aeroplanet, der var ved at forsvinde.

»Frank Jevons, naturligvis!« råbte han, »Bills fætter. Han er stationeret ved den nye flyveplads i Grandhampton«.

De holdt deres heste an for at iagttage aeroplanet, der som en kugle skød lavt over terrænet. — »Han har set hjorden og ønsker at vise sig for drengene«, gryntede kvæghyrden, idet han trak sin hat

ned for øjnene mod den stærke sol.

Med en pludselig følelse af fare ventede Stephen, hvad der ville ske.

»Det fjols«, mumlede han, »han vil skaffe os ubehageligheder«.

Da den tanke fløj gennem hans hoved, så han, at han havde ret. Rædselsslagne ved lyden af den støjen, gik der panik i hjorden.

»Du gode gud, unge Frank vil ikke blive populær«, kluklo Murray — og så forsvandt smilet fra hans vejrbidte ansigt. Hjorden gik ikke mere rundt i sindigt trav. Den stampede blindt afsted over det åbne plateau, en uhyre, uordentlig skare af dyr, der dundrede videre.

Stephens hals blev tør.

Hjorden havde retning lige mod »Døddalen« — lige mod den frygtelige dødsfælde.

Hjælpe og blege så Stephen og den gamle kvæghyrde den urolige, trampende horde komme nærmere og nærmere, hørte de svage, desperate skrig, som Bill Jevons og de andre udstødte, mens de sporede deres heste i forgæves anstrengelse på at lede de førende dyr en anden vej.

Selve jorden syntes at ryste, da hjorden styrtede mod sin undergang.

Syg af skræk strøg Stephen den urolige Mouse, der godt vidste, at der var noget galt. Skulle han ride frem og prøve at vende hjorden? Det ville være nytteløst, han ville blive fejlet til side som en avne.

Han og Mouse ville blive trampet ned under dette kaos af frem-brusende hove. Han rystede ved den tanke. Og dog måtte de gøre noget. De kunne ikke blot stå og iagttage hjordens løb mod det hemmelighedsfulde dynd i »Døddalen«.

Lige på en gang vidste han, hvad han skulle gøre. Det var en chance ud af hundrede. Men det skulle lykkes.

»Giv mig den petroleum«, råbte han og greb kanden fra den uforstående Murray, hvorefter han sporede Mouse hårdt og fik hende til at galopere langs kanten af »Døddalen« til højre for den fremstormende hjord.

»Hurtigere, hurtigere Mouse«, råbte han, idet han bøjede sig over dens silkeanke, og som en trofast hest satte Mouse farten op. Aldrig havde hun galoperet som nu. — Skum plettede hendes bringe. Den desperate trampen af hendes hove blandede sig med den voksende torden fra hjorden. Men hvor hurtigt hun end galoperede, så blev afstanden alligevel kortere mellem

Fortættets nederst næste side.

BEREDSKABSMÆRKET

LONELY BULL fortæller i denne og i følgende artikler om beredskabsmærket.

Før jeg vil komme ind på de enkelte krav til dette nye og krævende duelighedstegn, ville det måske være på sin plads at fortælle lidt om, hvorfor vi har fået dette mærke.

Du ved sikkert — du bør i det mindste vide — at vor gamle chef, Baden-Powell, slog sin militære berømmelse fast ved at klare den lange belejring af den sydafrikanske by Mafeking under boerkrigen. Det var et meget vanskeligt job, og en af de største vanskeligheder var

manglen på mandskab, og alle måtte tage del i forsvaret på den ene eller anden måde. B.-P. tænkte da, at han til løsning af en række opgaver som f. eks. ordonnanstjeneste og udkigstjeneste lige så godt kunne benytte store drenge som voksne mænd, der så kunne frigøres til mere krævende opgaver.

Det viste sig med forbausende tydelighed, at B.-P. havde set rigtigt — drengene klarede opgaverne lige så godt, som mange af de voksne havde gjort det.

HESTEFORSTAND (forts. fra forrige side).

hende og den brune panik, og Stephen stønnede i desperation. De ville ikke nå det. Petroleum'en skvulpede op og ned. Håndtaget skar ind i hans hender.

Det var som en uhyggelig scene i et mareridt, da hest og hjord mødte hinanden. Hvadenten han vandt eller ej, der var ingen vej tilbage. Enten lykkedes hans plan, eller han gik døden imøde under de fremstormende hove.

Han red Mouse så langt som til en lang tange af rør lige overfor den vej, hvor hjorden kom. Idet han trak tømmen hårdt til, kastede han sig af sadlen, gav Mouse et slag over ryggen for at bringe hende ud af faren, og så, idet han febrilsk løsnede skruen på kanden, løb han langs rørene og hældte petroleum over dem.

Så kastede han kanden, strøg en tændstik, og idet han stod så tæt ved rørene, som han kunne, kastede han den ind i dem.

De petroleumsvædede rør flammede op i en mægtig banke af ild og spredtes som et lyn. Stephen, der ikke turde se sig tilbage, satte efter Mouse, som var på vej tilbage til Murray. Bragende flammer, tordnende hove og råb af kvæghyrdern blandede sig i en ubeskrivelig forvirring. Først, da han var ude af rækkevidde for flammer og hjord, vendte Stephen sig om. Han turde næppe se.

Da han endelig gjorde det, udstødte han et suk af befrielse. »Gud

ske lov«, udbrød han og lænede sit hoved mod Mouses varme hals. — Bæltet af flammer havde formået, hvad kvæghyrderne ikke havde været i stand til. I kun et par meters afstand havde det ledet hjorden bort fra »Døddalen«. Dyrene fortsatte sydpå, og løb nu halvt gemt i en sky af rødt støv bort.

»Godt, min dreng, du reddede hjorden«, sagde Murray meget roligt.

»Sæt en tyv til at fange en tyv«, Stephens stemme rystede. »Begynd en panik for at standse en panik«.

Medens rørbæltet fortsatte med at flamme, steg han op på Mouse og red frem for at møde Bill, der nærmede sig, og hvis sammenknæbne læber forrædte de følelser, han søgte at skjule. Gerry og Andy fulgte ham, idet de rakte.

»Godt, Steve«, sagde Bill hæst, idet han tog sin bredskyggede hat af og tørrede sveden af sin pande, »jeg har aldrig været så bange, det har jeg ikke noget imod at fortælle dig. Du red godt. Du er godt nok en rytter. Jeg tager alt i mig, hvad jeg har sagt. Du holdt hovedet klart — —«.

»Du har ret, Bill«, indskød Gerry, idet han red op ved siden af dem. »Han viste en smule hesteforstand alligevel«, og kvæghyrden vinkede til Stephen.

»Og glem ikke, at du skylder hr. Murray en dunk petroleum«. Stephen grinede. »Han bliver nødt til at udsætte sin fisketur nu«.

Danmark er i denne tid ved at opbygge sit Civilforsvar — sidste krigs Civilbeskyttelsestjeneste — og Danmark råder heldigvis over en mængde raske drenge, der både er villige og dygtige nok til at løse en hel del opgaver, Civilforsvaret må tage sig af under en kommende krig inden for vort lands grænser. Lad os håbe, det aldrig sker — men vi må være beredt, hvis ulykken en dag er over os og vort land.

Nu skal du ikke tro, at du skal uddannes til en drabelig soldat, — slet ikke — du skal uddanne dig således, at du kan være med til at værne de hjælpeløse og medvirke til, at de ulykker, der rammer vort land under en krig, ikke bliver større end absolut nødvendigt. Civilforsvarets opgave er at værne og beskytte såvel mennesker som nationale værdier, og dette er altså et rent menneskeligt foretagende.

I spejderloven står der blandt andet, at en spejder er tro mod sit land — her har du en chance for at vise, du er det.

Altså i gang med beredskabsmærket!

Signaturforklaring:

Offentligt tilflugtsrum

Poststation.

Bemærket meldersted.

Taxakab - ubemærket meldersted.

Brandstation.

Redningskorps.

Aptek.

Sanitetsstation - Opsamlingssted - Socialtjenesten.

Hospital og Sygehus.

Signaturer til kortet

a) Inden for en afstand af mindst 1 km fra sin bopæl have nøje kendskab til sin by. (Det er imidlertid ikke alene i byen, at Civilforsvaret og dermed spejderne får en række opgaver at løse — altså by er det samme som egn).

For de allerfleste byers vedkommende vil det betyde, at du må kende hele din by. Du skal vide, hvor alle de offentlige bygninger (skoler, kirker, banegårde, postkontorer osv) og telefonkiosker findes. Du skal ikke alene — sådan for dig selv — vide, hvor de ligger; du må kunne give en ganske klar og nøjagtig besked om, hvordan man lettest og hurtigst kan finde dem.

Det kræver mere kendskab til din by, end du måske tror. Prøv engang at vælge et eller andet sted rent tilfældigt. Herfra skal du give en nøjagtig beskrivelse af f. eks. vejen til nærmeste telefonkiosk eller posthus, så en helt fremmed kan finde vej uden yderligere oplysninger. Hvor mange gader skal han passere, inden han skal dreje, og til hvilken side skal han så gå — hvad hedder den gade osv. osv.

En af de bedste måder, du kan opøve dit bykendskab på, er den at

tegne et kort over byen — det skal du iøvrigt også gøre ved aflæggelse af prøven. Du henvender dig på turistforeningen eller byens ingeniørkontor, hvor du kan få et lille kort over byen. Dette forstørres eller formindsker du til en målestok, du finder passende — dog mindst 1:15.000. **Husk målestok og nordpil!** Dette kort lærer du udenad, dels ved at tegne ruteskitser efter det, dels ved ture gennem gaderne efter kortet. Tænk dig så i den før nævnte situation: du skal vise en fremmed vej. Skriv din besked ned og kontrollér den bag efter på dit kort, og du må fortsætte med dette, til du opfylder dette krav i den mindste detalje.

b) Kende beliggenheden af nærmeste offentlige beskyttelsesrum, politistation og politialarmer, brandstationer og brandalarmer, redningskorps og apoteker, samt hospitaller.

Det er netop kendskabet til disse steds beliggenhed, der har den allerstørste betydning, hvis vi en dag virkelig får brug for vort beredskabsmærke, så træningen på dette afsnit må du gøre særlig meget ud af.

Hvor disse civilforsvarets nervecentre og hjælpestationer er beliggende, må du søge oplyst og så indtegne dem på dit bykort ved hjælp af de signaturer, der bruges i din by. For Storkøbenhavn gælder de på foregående side aftegnede.

Når det er gjort, inddrager du disse lokaliteter i din »vejvisertræning«.

Under et luftangreb vil visse gader blive spærret enten ved ødelæggelse, ueksploderede bomber (forsagere), brand eller andet. Du må i en sådan situation kunne »fin-

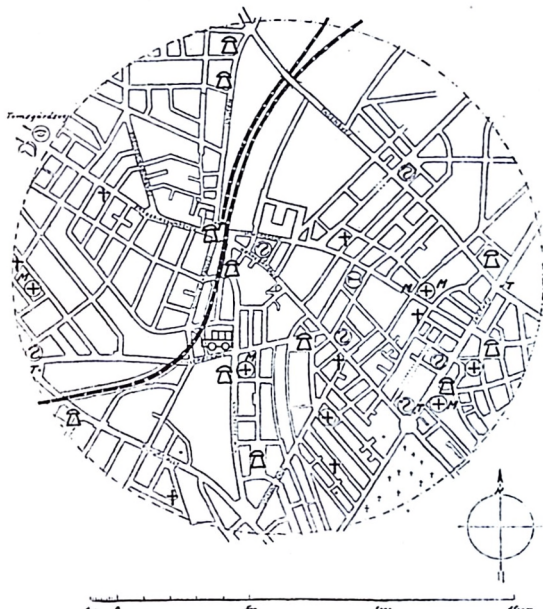
de« vej uden om disse steder. Du kan bedst træne dette sammen med en kammerat f. eks. på den måde, at en af jer beder om vejvisning fra x-skole til y-gade — men a-, b- og c-gade er spærrede. Find under disse omstændigheder den nærmeste eller hurtigste vej (det er ikke altid, at den nærmeste er den hurtigste). Dette sker mens din kammerat kontrollerer din vej på kortet. I skifter så roller — og gør bare felterne vanskeligere og vanskeligere for hinanden. Denne træning kan gøres mere spændende ved at lave et planspil. Det består af et stort kort af din by (tegn det selv) og nogle forskellige brikker; tegn for brande, bomber, afspærringer m. m. Lav også nogle tegn for brandbiler, ambulancer, spejdere o. lign. (ikke for mange). Anbring brikkerne forskellige steder på kortet og spil spillet på den måde, at I er ambulanceførere ell. brandmænd, evt. ordonnanser, der skal finde vej gennem denne hærgede by på fuldt forsvarlig måde og ad de hurtigste veje. Det kan gøres meget spændende og interessant.

c) Kende sin bys hovedfærdselsårer og dens vigtigste lokale trafikforbindelser.

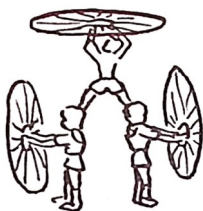
Kort sagt på anden måde: du skal kunne finde vej ved hjælp af alle til rådighed stående midler, såsom buslinier, sporvogne, rutebiler m.m. Desuden skal du vide, hvorledes du skaffer dig kendskab til afgangs- og ankomsttider. Du skal, foruden at kende din bys trafik indenfor bygrænsen, kende de nærmeste veje ud af byen; det kan have meget stor betydning f. eks. den dag byen skal evakueres (dvs. at indbyggerne skal flyttes til en mindre farlig egn). Den dag er alt forvirring, og du kan sikkert rent umiddelbart forstå betydningen af at råde over nogle raske drenge, der roligt og klart kan give besked om veje og gader, der fører ud af byen i den retning, folk har fået besked om at forlade den.

Indfør denne situation i dit planspil og træn med køreplanen og andre ruteforbindelser.

Der er nok at tage fat på — gør noget ved det og god fornøjelse!

Eksempel på kort over byområde

Vi laver en ungarsk vandmand

Ved VIGGO

Ungarsk vandmand

også kaldet »Indisk krinoline« eller »Flyvende tallerken« alt efter udøverens smag, er et gevaldigt sjovt stykke legetøj. At se til minder det lidt om Spinning — I ved Cowboy'ens ypperste lassokunst — men for begynderen er det noget nemmere at gå til og har yderligere den fordel, at det egner sig fint til enhver form for opvisning eller underholdning.

Du kan nemt lave dig en vandmand selv. Kig engang på tegningen — du skal bruge:

- 1) træring med diagonalt håndtag,
- 2) 12, 14 eller 16 radiale strenge,
- 3) tilsvarende antal træklodser og
- 4) flettet langtov, omkring 12—15 mm tykt. Længde i forhold til det øvrige.

Træringens diameter kan være fra 25 op til 40 cm i diameter alt efter din egen størrelse. Lille mand — lille ring. Er du dygtig til at snedkerere, limer du den sammen af tynde lister, der er bøjet i damp, men du kan også købe et spanskrør (måske har I et overflødigt derhjemme?), som omhyggeligt bøjes rundt — nøjagtig cirkelrunt — de

to ender »sænkes« halvt ind i hinanden og omvikles med isolerbånd, så det holder. »Håndtaget« er en liste på $\frac{3}{4}$ —2 cm, der skrues på indvendigt i træringen.

De radiale strenge går fra træringen til langtovet og kan være fra 75 til 90 cm lange (også efter armlængde). Brug svær murersnor, — der skal bruges 12, 14 eller 16 stykker efter vandmandens størrelse, og de skal være nøjagtig lige lange. Beregn en stump til stopknuder i begge ender. Bor med nøjagtig ens afstand i træringen et antal huller, der i størrelse og antal svarer til strengenes, og sæt strengene fast til ringen stoppeknob.

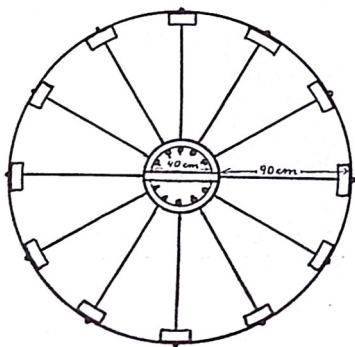
Træklodserne er omkring en tomme på alle leder. Bor hul igennem hver enkelt, stik den løse ende af strengen igennem, sæt fast med stoppeknob. Sørg for, at alle klodser nu sidder lige langt fra træringens centrum, når strengene er strakt.

Nu kan du måle den færdige vandmands diameter og ved hjælp af dine eller din patruljeførers geometriske kundskaber, 22/7 og hvad ved jeg, beregne vandmandens samlede omkreds, altså langtovets længde. Divider med antal træ-

klodser, så du får træklodsernes nøjagtige indbyrdes afstand på langtovet og sæt fast med kramper.

Og så kan du begynde! Fat håndtagets midte med venstre hånd, drej rundt med højre i urets retning. Begynd ganske langsomt i foroverbøjet stilling og hold også træringen skråt, forsøg så efterhånden at dreje hurtigere (og frem for alt i meget jævn fart), så du kan få vandmanden til at dreje lodret og over dit hoved. Lad dig ikke distrahere af, at du bliver øm i håndleddene, at snoreværket halvvejs strangulerer dig, når ringen smutter, at træklodserne lejlighedsvis knalder de skønneste buler i din hjerne! Meget hurtigt vil du ubesværet, smertefrit og elegant kunne dreje vandmanden i enhver tænkelig stilling. Du kan lægge dig udstrakt på jorden og rejse dig igen, mens den er i fart, ved hjælp af rytmiske knæbøjninger kan du — stadig med vandmanden i fart — kaste den 4—5 meter til vejrs og gribe den igen, sammen med fæller i den ædle kunst kan du lave vandmands-pyramider og meget andet. Og hvis patruljen så oven i købet maler klodserne med selvlysende maling, kan det blive et fantastisk nummer i en mørk sal ved næste tropsfest!

Advarsel: Skulle du — på trods af al sund fornuft — føle trang til at træne i dagligstuen derhjemme, så sørg i hvert fald for, at din mors yndlings-porcelænsfigur, skrøbelige bordlamper og lignende på forhånd er bragt i sikkerhed.

Sådan konstrueres den —

sådan startes —

lidt ligang —

Baden-Powell tegner og fortæller om

Selv modellering har jeg forsøgt mig med.

Da jeg for mange år siden var stationeret på Malta, kom der en billedhugger dertil fra Italien for at hugge et mindesmærke til domkirken, og han lod mig komme og se på, når han arbejdede.

En dag, da jeg kom til atelieret, var han ude. For at få tiden til at gå, tog jeg en klump ler og formede det til en buste af en sømand, som røg sin pipe. To-tre af billedhuggerens lærlinge var hos mig og for at mere end satte jeg mit værk op på væggen.

Da mesteren kom tilbage og så kunstværket, spurgte han, hvem der havde lavet det. Senere sagde han til mig, at jeg måtte komme igen den næste dag og begynde at arbejde efter levende model. Som sådan skaffede han mig en gammel rørende, halvblind neger fra Nubien. Med hans markante træk var opgaven ikke svær og af det bare voks skabte jeg min buste til en virkelig succes, ja i den grad, at da den senere kom på en kunstudstilling,

en buste

ling, vakte den en meget smigrende opmærksomhed fra kritikens side.

Denne fremgang fik min glæde til at slå ud i lys lue. Og senere hen, da jeg var hjemme i England igen, begyndte jeg på et mere højt-flyvende foretagende, en buste af min heltekaptajn, John Smith fra Virginia.

Jeg havde ikke råd til at anskaffe mig nogen model til at arbejde efter, og jeg kunne heller ikke få tid til at arbejde på den om dagen. Derfor gik jeg igang med den, når det var på tide at gå i seng.

Ved at anvende et tredelt, drejeligt barberspejl lykkedes det mig at bruge mit eget hoved, ørene og nakken som model. Ansigtstrækkene modellerede jeg ved fantasiens hjælp og lagde i dem så meget af min kaptajns mangesidige karakter, som jeg kunne.

John Smith var en nok så berygtet kriger og erfaren søfarer som geograf og opdagelsesrejsende og koloniguvernør.

Hans hoved var således en interessant sag at modellere, og heldigvis blev resultatet så tilfredsstillende, at jeg besluttede at udføre det i bronze.

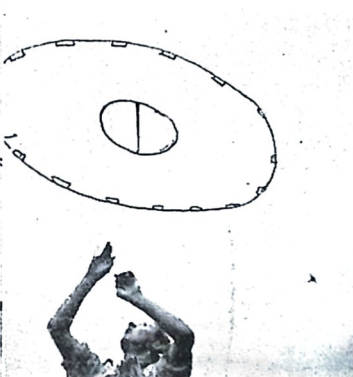
Kort tid efter blev jeg indbudt til at sende nogle af mine arbejder til en udstilling med kunstgenstande forfærdigede af officerer fra hær og flåde. Jeg sendte da min kaptajn Smith.

I stedet for at anbringe busten i galleriet, syntes intendanten for udstillingen, at den var så udmærket, at han sendte den rundt til medlemmerne ved kunstakademiet, som netop den dag tog imod skulpturer, og til min store glæde blev min buste antaget.

Endnu en af mit livs overraskelser!

nu i god fart —

højt op —

den kommer igen —

Vi prøver Fyens land, BOGENSE, og ringer til patruljefører Jørgen Andersen, Rævene i 1. Bogen, der siger:

— Jo, vi er i fuld gang med Kipandaen. Vi synes selv, at det gik helt godt med broen. Vi lavede en bukkebro. Stedet var lovligt dybt. Vi fik en stædig fotograf — B.B. — også kaldet Larsen — til at fotografere broen. Den var nu ærlig talt vanskelig at lave, for besøgningerne skulle jo være tip top og helt i orden.

— Og mappen?

— Vores samlemappe pyntede vi med farvet skind og navnet »Kipanda«!

— Amuletten, hvad laver I den af?

— Vi har tænkt os at lave den af ben; det bliver vist det letteste — altså ikke af mine ben — men, ja — — — dagbogen er vi i fuld gang med; jo, jo, det går skam helt kipandastisk — hm!

— Regner I med at komme med i Wakambaen?

— Vi håber jo på at komme med, men det er jo ikke sikkert, det lykkes. Min patrulje er meget ung, da de næsten alle er nyoprykkede ulve, men det kan jo være! — Spændende er det i alt fald!

Og vi nupper SORØ 1012!

— Er det Thorkel Dahl, PF for Ørnepatruljen på Karl af Ruses trop?

— Ja!

— Hvordan gik det med bromodellen i Kipandaen?

— Det gik dårligt; den blev stor, høj og flot, synes vi. Så er der gelender, så man kan stå kolbøttet højt oppe over »Mississippifloden«, som er meget vandrig.

— Hvem fotograferede den?

— Det gjorde vor TF. Han ofrede 4 plader på den, men det var den også værd!

— Samlemappen, blev den flot?

— Ja, den blev god. Vi malede på første side en stor grn, indeni stod vore 7 medlemmer og neden under sad ørnefar med sine 6 unger på en gren.

— Amuletten, har I lavet den?

— Nej, ikke endnu. Den har vi som juveleriopgave. Broen med dens beskrivelse og tegninger tager tid. Vi vil lave den dels i linoleum og dels i træ.

— Og dagbogen?

— Den var vi ved at glemme; jeg tog første måned, så må min assistent, Gunnar, tage næste måned, så vi kan måske allesammen få skrevet et stykke.

— Regner du med, at din patrulje kommer med i Wakambaen?

— Det ved jeg ikke! Det kan jo gå både op og ned. Selvfølgelig er der nogle, der er dygtigere end os, men der er heldigvis også nogle, der er dårligere.

— Tak for sludder og fortsat held med opgaverne.

Hallo. Hallo. Her er Spejdernes Magasin! Er det?

Redaktionsmøde — vi drøfter — hvordan mon det går med Kipandaen? — Hvad synes man? — Hvad mener man? — Det må vi undersøge og ringer midt i december en del af de deltagende PF'er op for at høre.

Vi må til København — HEJMDAL DIV. —

— Hallo, er det Taga 1321 v? Det er »Spejdernes Magasin«. Træffer jeg Poul Henning Lundholm, patruljefører for »Lærker« i 1. Nørrebro?

— Ja, det er mig!

— Udmærket Poul Henning. Jeg ville gerne høre, hvordan det går jeres patrulje i Kipandaen?

— Jo, vi er da i fuldt sving — men vi har været lidt uheldige med bromodellen!

— Med bromodellen, hvad er der da sket?

— Det er billedet, det er galt med. Det er blevet underbelyst, og det er ærgerligt, for bromodellen var god med fine besøgninger.

— Hvem fotograferede?

— Det gjorde jeg selv!

— Ja, det er ærgerligt, men jeg har hørt, at andre er i samme situation. Hvor mange mand er I i patruljen?

— Vi er 6 mand. Vi er forøvrigt en ganske ny patrulje, hvoraf de fleste er nyoprykkede fra flokken, så endnu har ikke alle spejderprøven.

— Så er der jo noget at arbejde på. Hvordan går det med amuletterne?

— Vi er ved at tegne dem, og så skal de laves af ben og træ.

— Regner I med at komme med i Wakambaen?

— Nej, det skal vi vist ikke sætte næsen op efter, for vi er nok for unge, men vi gør vort bedste.

— Det er godt at høre, at I er ivrige; for de, der er det, har jo en chance, så held og lykke med det. Farvel!

Ja, Lærkerne var jo ved godt mod. Hvordan mon det står til i BERNSTORFF DIV.? — Vi prøver Glenterne i 1. Charlottenlund og ringer til Ryvang 849 y —

— Er det PF Svend Bertelsen?

— Ja, det er mig!

— Kan du give os nogle oplysninger om, hvordan det går med Kipandaen hos jer?

— Ja, det kan jeg da — det går helt fint. Vi kiler vældigt på!

— Hvordan gik det med bromodellen?

— Det gik vist meget godt. Vi var blevet enige om at lave en løbbebro med rækværk af reb. Inden vi lavede arbejdstegning og knob-tavle, havde vi trænet gevaldigt med knob og besøgninger, så vi var blevet helt ferme til de dele. Så på en patruljetur lavede vi »kunstværket« over en 2 meter bred bæk oppe ved »Dæmpehøj«, vores trops-hytte. Vi havde nu først valgt et sted, hvor der var for dybt. Men selv om vi havde lavet halvdelen af broen, var den solid nok til, at vi alle mand kunne hanke op i den og under megen sjov transportere den hen til et bedre sted.

— Det kneb med at få den sidste buk anbragt, for vi havde ingen gummi-støvler, og der var masser af vand i den, og mere kom ned som sne, mens vi byggede. Sika fik en ordentlig sok og måtte tilbage til huset og skifte, og så røg han ned fra broen, da den var færdig, og fik en sok til, så han måtte låne nogle tørre strømper. Men ellers gik det flot, og vi fik da også vidunderet (altså broen) fotograferet fra alle leder og kanter.

— Hvordan har I lavet det med bromodellen i samlemappen?

— Vi har anbragt det bedste af fotografierne øverst på siden og så tegnet en dobbeltpyramide af hele patruljen, der står og holder fotografiet oppe. Den ene halvdel af patruljen står og jolker på en mand, der ligger med hovedet ned mod jorden og ser meget nedtrykt ud, mens der i den anden er en fyr nederst, som står og balancerer ovenpå patruljestanderen. Dagboeren også fuld af tegninger og er skrevet dels af min PA Keld for den første måned og så af Bjarke for december.

— Hvor mange er I i patruljen?

— Vi har været otte lige fra starten, men en — Jesper — har hele tiden ligget på hospitalet med bøjelammelse og har først nu kunnet være med!

— Hvad vil det sige?

— Joh, altså denne amulet, som vi skal lave, kan han jo også ligge derinde og pusle med. Han kan desværre endnu ikke bruge hænderne så godt, men så laver han noget i modelervoks, og jeg har lovet ham at hjælpe ham med den.

— Hvad laver I andre?

— De fleste vil helst skære noget ud i blødt træ og male det med stærke farver. Keld laver en skild-padde af en halv valnøddeskal med hoved og ben af lidt ægte skild-padde, han har fået fat på.

— Det lyder jo altså meget mægtigt godt. Regner I med at komme med i Wakambaen til sommer?

— Nåh, ja, — jeg ved jo ikke, hvordan vores stilling er sammenlignet med de andre patruljer i divisionen. Men selvfølgelig har vi vældigt mod på det. Det ku' vel nok være sjovt!

— Ja, men så håber jeg, vi ses til sommer! Held og lykke fremover! Farvel Svend!

— Farvel!

De lod til at more sig meget godt, Glenterne. — Vi rykker syd på og prøver Sydhavserne. Vi nupper MARIBO:

— Hallo, er det patruljefører Finn Rasmussen for Pionerne i 1. Maribo?

— Ja, det er mig her!

— Sig mig I er vel ellers godt igang med Kipandaen i jeres patrulje?

— Ja, det er vi skam; ved et af patruljemøderne beskæftigede vi os udelukkende med den. Ellers har vi holdt patruljemøder, som vi plejer, og så bare taget lidt hver gang.

— Hvordan gik det med bromodellen?

— Fint, fint, — sådan da!

— Hvad skal det i grunden sige? Var det en dårlig model?

— Nåh, — nej modellen var god nok, den var lidt »hjemmebrygget«, men den var holdbar og god, ligeså med besøgningerne, dem slap vi vist godt nok fra, så den var ærlig talt vellykket, og nu er vi spændt på at se fotografiet.

— I håber det bedste. Sig mig var I 6 mand, da I begyndte?

— Nej, det var vi ikke, men vi skulle have to mand fra flokken, så den er i orden, ellers skaffer vi en selv.

— Og hvordan så med dagbogen?

— Den er i fuldt sving for øjeblikket. Jeg har selv taget den til begynde med, så skal en af de mindste have den efter mig.

— Og så til sidst: Regner I med at komme med til Wakambaen?

— Ja — jo, vi vil da i hvert fald prøve at gøre, hvad vi kan, og det skulle vel kunne lade sig gøre. Vi vil i alle tilfælde morderligt gerne med.

— Ja, alle har jo en chance — her der masser på. — Tak for sludder!

Også der er man ved godt mod. Vi prøver århusianerne. 10. ÅRHUS — »Hajene«.

Klar til Århus 10069.

— Hallo! — Ja, det er »Spejdernes Magasin«, træffer vi PF Finn Justsen?

— Jo, da — mor, kald på Finn! Et spagt »alo«.

— Ja, det er fra »Spejdernes Magasin« — vi sidder midt i et redaktionsmøde og har ringet en del PF'er op for at høre lidt om Kipandaen. Hvordan går det egentlig med Kipandaen i jeres patrulje?

— Joh, joh, — vi ta'r da opgaverne, som de kommer!

— Du er nok ikke jydte for ingen ting! — Hvordan gik det med jeres bro?

— Ih, jo, det gik faktisk godt; det begyndte jo altså med, at vi først gængede og så dividerede — det var et helt regnestykke før vi kunne komme i gang — og da vi først var i gang, gik det fint.

— Fik I broen fotograferet?

— Ja, — (tavsshed) — jo, det gjorde vi — (tavsshed).

— Fotograferede I selv?

— Nåh, se der var nemlig det, at den dag vi var ude og bygge broen, regnede det noget så frygteligt; og da vi jo absolut skulle have billedet, turde vi ikke selv tage det, og så fik vi en »far« til at ta' det.

— Hvordan gik det egentlig med jeres samlemappe — hvordan klarede I den?

— Vældigt godt — syntes vi da selv. Vi flækkede nogle bambusstænger og bandt dem sammen med bast; ja, lidt lim brugte vi nu altså også — men så kom mappen også til at se flot ud. Vi havde dekoreret den med skind med Kipanda-skjoldet og med spejderliljen, og inden i havde vi lavet et andet Kipandaskjold, hvor hver mand i patruljen selv havde lavet en skindstrimmel, der så blev arrangeret rundt om skjoldet.

— Det lyder vældigt spændende!

— Ja, det var det også!

— Var det så en enkelt mand, der lavede selve mappen?

— Nej da, vi lavede alle sammen noget, og hver mand lavede i hvert fald sin egen skindstrimmel.

— Hvor mange var I i patruljen, da Kipandaen startede?

— Seks, men nu er vi otte!

— Ja, så behøver I da ikke at skaffe nyt mandskab til patruljen.

Har du nogle kommentarer til Kipandaen?

— Jeg syntes, det er dejligt med den løbende konkurrence — vi er vældig glade for at være med. (3 minutter).

— Ja, Finn, de tre minutter er gået. Held og lykke i Kipandaen — hils din tropsfører!

— Ja tak! Farvel!

Det lød ikke kedeligt, der i Århus. Vi prøver THISTED, Ørnene, 1. Thisted, og spørger Harry:

— Hvad synes du om landspatruljetureringen?

— Navnet er godt, grundlaget også, selv om det kneb at føle sig hensat til Sydafrika, da vi skulle bygge bromodellen. Da var det nemlig frostvejr!

— Hvad var det egentlig for en model, I lavede?

— Det var egen konstruktion. — Den lignede mest et stort M set fra siden — broen altså!

— Hvem fotograferede broen?

— Det gjorde jeg selv!

— Har du også selv dekoreret samlemappen?

— Nåh, det var vi 3 mand om!

— Hvordan med dagbogen, er I a jour?

— Hm, næsten!

— Nå, men så har I nok heller ikke lavet amuletten?

— Nej, ikke endnu, men dens udformning bestemmes på næste patruljemøde.

— Harry, kunne du have tænkt dig, at man gennem længere tid havde forberedt jer på konkurrencen?

— Nåh, det gør såmænd ikke noget, det er ganske sjovt at få noget stukket ud, der kommer som lyn fra en klar himmel.

— Regner I med at komme med i Wakambaen?

— Nåh, det regner vi ikke med!

Ja, ja, det kan nu være, vi ser dem alligevel. Håbet er lysegrønt, Ørne! — Vi prøver nu TØNDER!

Hallo, hallo er det Tønder 771 v?

— Ja, det er det!

— Det er red. af »Spejdernes Magasin«.

Er det patruljefører Christen Mathiesen Hansen for »Mågene« i 2. Tønder trop?

— Ja, det er det, men kald mig blot »Chris«, det navn går jeg under i troppen.

— Er jeres patrulje i fuld gang med Kipandaen?

Læs videre næste side!

HALLO, HALLO (fortsat).

— Om vi er — det kan du lige stole på, vi klør på alle mand.

— Hvilken opgave synes I har været den mest spændende af dem, der har været endnu?

— Broen selvfølgelig — det var en meget spændende opgave.

— Hvor fik I materialerne fra?

— Det er så heldigt, at min fader har en lille lund, herfra måtte vi tage materialerne. For nogen tid siden var hele patruljen selv ude og fælde de træer, vi skulle bruge dertil.

— Det lyder vældigt godt, det har jo gjort det ekstra spændende. Blev broen solid?

— Ork ja, først stod hele patruljen på den, og bagefter prøvede vores tykke tropsfører den — så kan den holde til noget!

— Fik I fotografere?

— Ja, men vejret var meget skidt i den tid, så der kom snart mere tåge på billedet end bro, men jeg håber, at de strenge dommere trods alt kan danne sig et lille indtryk af den.

— Hvor mange mand var i patruljen, da Kipandaen skiftede?

— Syv — men vi har alligevel fået fat i en ny mand til, så nu er vi otte.

— Tror I, at I kommer med i Wakambaen?

— Tror og tror. Det er ikke til at sige, men du kan i hvert fald regne med, at hver en af os klør på — for vi har mod på at være med — nemlig!

— Ja, med det »gå på mode«, I Åbenbart lægger for dagen, skal jeres resultat nok blive godt. Tak Chris!

— Selv tak!

Der var gang i sagerne i Tønder — Åbenbart. Vi må nok endnu engang til København og tager Egernpatruljen i ISLANDS BRYGGE TROP:

— Sundby 6894 x.

— Det er Tom!

— Er det Tom Larsen, PF for Egernpatruljen?

— Ja!

— Det er fra »Spejdernes Magasin«. Hvordan går det med Kipandaen?

— Vi klarer os fint. Vi har lige fået en ulveunge rykket op, og den sidste spejder, vi mangler, skaffer vi også, det vil vi, det har vi bestemt. — Var det ikke det, du ville spørge om?

— Jo, bl. a. — Blev samlemappen flot?

— Ja, se vi fik jo først en forkert mappe, fordi der ikke var nogen boghandler, der vidste, hvad en fakturamappe var, så vi fik jo travlt med at nå det, da vi fik den rigtige mappe. Vi har indbundet den i skind med en spejderlilje i krydsfiner under, og så banket på skindet, så liljen står fremhævet. Oven på liljen, der sidder nede i det ene hjørne, har vi så klistret patruljedyret i en anden farve skind.

— Blev bromodellen god?

— Ja, men det var nu lidt hårdt for de københavnske spejdere, der var alt for mange i skovene, så det var svært at få lov at samle materialerne. Vi startede i god tid, og gravede alt det, vi havde samlet, ned. Første lørdag-søndag i december tog vi så på week-end og byggede modellen. Vores TF kom så og fotograferede den.

— Hvordan med amuletterne?

— Vi anede ikke, hvad en amulet var, før vi ved PF-mødet fik at vide, at det intet havde med omeletter eller andet spiseligt at gøre. Vi laver dem af fyrretræ af form som spejderlilje, hver mand skærer så patruljedyret — sådan som han bruger det som totem — ud i relief.

— Skal I med i Wakambaen?

— Ja ja, selvfølgelig, det har vi enstemmigt vedtaget!

Også i GODTHÅB DIV. må man vel være ved godt mod. Vi prøver Falkene i 4. Godthåb:

— Goddag Per! Jeg vil gerne have en udtalelse til »Spejdernes Magasin« om Kipandaen. — Fortæl mig lidt om jeres arbejde, som I har udført.

— Vi har lavet mappen, og den 16. november byggede vi broen og fotograferede. Vi har heldige, for billederne blev gode. Jeg har hørt om andre patruljer, der måtte bygge tre gange, før det lykkedes at få et ordentlig fotografi.

— Hvilken slags bro byggede I?

— Det er en almindelig gangbro på fire bukke. Hele patruljen kunne stå på den på een gang, og selv om den knagede, holdt den. — Vi kunne næsten ikke få den skilt ad, men det var nu mest, fordi vi var blevet valne om fingrene.

— Havde I gode betingelser for at kunne bygge broen?

— Nej, afgjort. Vi måtte rundt mange steder for at finde træ, og der, hvor det var, måtte vi ikke for skovfogederne, men naturligvis blev vi ved, og oppe i Storeskov fandt vi både træ, vandløb og en mægtig flink skovfoged. Så gik det.

— Og du lavede selv hele broen?

— Nej, det gjorde mine to patruljeassistenter også — og spejderne.

— To patruljeassistenter?

— Ja, for vi skal have en ny patrulje, og min første patruljeassistent, Dan, skal være patruljefører i den. Det bliver svært at undvære ham. Han er meget fingernem, og han slår nogle hårde besnøringer.

— Du er altså klar over, at patruljeturneringen skal laves af

spejderne og ikke af patruljeføreren alene?

— Selvfølgelig — ellers kunne vi simpelthen ikke klare alle opgaverne. Og spejderne kan også lide at være med, selv om de syntes, at brobygningen var skrap.

— Var den da det?

— Ja, i det vejr — og så i nærheden af København. Vi var istap-per, da vi kom hjem. Nu skal vi i gang med talismanen. Den skærer vi i noget korklignende træ — og har vi et spejdernavn, bruges det som model for »manden«.

— Hvad er dit spejdernavn?

— Det er ikke sådan et rigtigt spejdernavn, jeg kaldes Ping.

— Bliver det så en ping, du skærer ud?

— Jeg tror det ikke — men tak for ideen!

— Regner I med at komme med i Wakambaen?

— Vi håber — men det gør de vel allesammen?

— Ja, men er der tegn i sol og mæne?

— Vor divisionschef siger, at det slet ikke ser så tosset ud, det vi har lavet, og at vi skal blive ved på samme måde, og om muligt endnu bedre, så det ku' jo være, der var en chance.

Ja, Per håber det bedste. — Til slut må vi til Helsingør:

— Goddag, det er fra »Spejdernes Magasin«, må jeg tale med Ib Nielsen, PF for Ulvepatruljen, Kong Eriks trop?

— Ja, det er mig!

— Er din patrulje med i Kipandaen?

— Ja, selvfølgelig, og det burde enhver patrulje jo være.

— Hvor mange er I i Ulvepatruljen?

— Vi er 7 mand i øjeblikket!

— Hvilken model brugte I ved brobygningsopgaven?

— Det var en gammel, indiansk inkamodell, som vi byggede om, så den egnede sig til formålet. Udkastet blev så bearbejdet af patruljeingeniøren, der lavede arbejds-tegningen i lustryk.

— Det lyder spændende. — Men hvordan med jeres samlemappe dekoration?

— Vi klistrede birkebark på, og på forsiden desuden et stort skind med Kipanda-mærket spændt ud mellem grene.

— Hvem har skrevet dagbog hos jer?

— Foreløbig har PA, Paw, først den første måned.

— Og hvordan med jeres amuletter?

— Hver mand er gået i gang med at fabricere sin.

— Hvad mener patruljen om Kipandaen som helhed?

— Det er glimrende opgaver, som afgjort vil styrke patruljesammenholdet, og med hensyn til udvælgelsen er det faktisk den eneste måde at finde de bedste patruljer på.

— Regner I med at have chancer for at komme med i Wakambaen?

— Vi håber det i hvert fald.

Telefondamen bryder ind — 3 minutter!

— Ja, så må vi vel hellere slutte. Tak for interviewet!

— Selv tak!

Patruljemøde

den. 15 Januar 1953

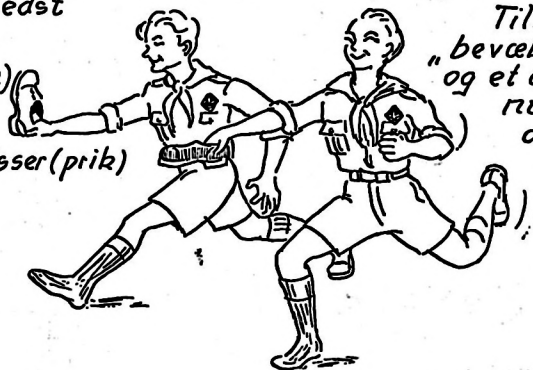
Der var ingen tvivl topsmødet
viste at vi ikke mere var på højde
med os selv - med hensyn til morse.
Nu skulle vi træne, så vi igen kan
være med i vognen.

Kaj havde lavet en rigtig
morse summer af enkle
materialer. (Vi sender en
tegning til Spejdernes Magasin, måske
kommer den der i senere.) Den giver vældig
god træning.

Mens Kaj og jeg trænede med den, prøvede Svend og Ole at
signalere ved at slå på konservesdåser med forskellig lyd. De har
de en dåse for prik og en for streg. Det gik meget godt

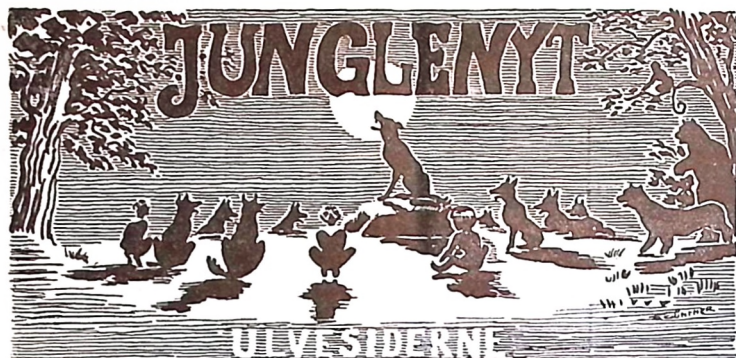
Viggo fik udleveret et ark papir med en historie på. Der mang-
lede hist og her nogle ord, som han skulle skrive ind med morse-
tegn. Vi prøvede nu alle en leg, Ole signalerede ord til os, f.eks. SKO
og den, der først bragte ham et par sko fik et point. Han prøvede
med følgende ord: tørklæde, bælte, penge, hat, blyant og papir
Steen blev bedst

to hold, hver
trådruller (prik)
Ole råbte
om, hvem
ord med trisser (prik)

Til sidst delte vi os i
"bevæbnet" med et antal
og et antal pinde (streg).
nu et ord og det gjaldt
der først lavede dette
og pinde (streg)

Lars

Alle tolv

Gønge, BF Erik Mosekilde,
Bispebjerg flok.

Fox, BF Ole Jensen,
Moseflokken.

Ilder, BF Peter Berthelsen,
Kronborg flok.

Ørn, BF Jan Jensen,
Kronborg flok.

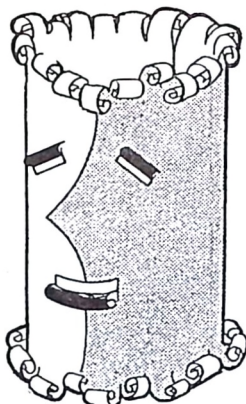
Chil, Peder Fisker Knudsen,
8. Odense flok.

Lav en fastelavnsmaske selv

I februar måned er det fastelavn, og så skal vi alle ud at slå katten af tønden, og det er sjovt at gemme sig bag maske.

I mange flokke møder man udklædt efter alle kunstens regler lige fra ulve udklædt i avis-papir eller sækkelærred til berømte pirater, riddere og indianere.

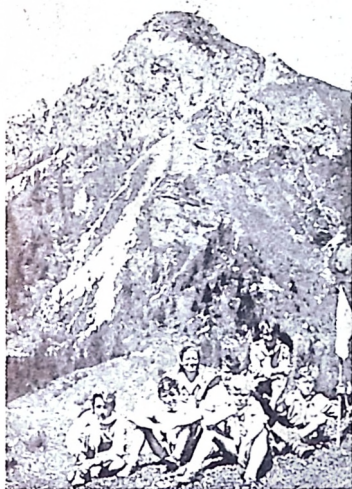
På denne side kan du finde nogle eksempler på, hvordan du nemt kan lave dig en maske selv ved hjælp af pap, klister, lidt snor og en hel masse fantasi, for du behøver jo ikke at lave maskerne netop med de ansigter, du ser her. Du kan nemt tegne nogle bedre selv!

Denne maske her er den nemmeste at lave. Du finder et pas-

sende stykke pap eller karton, måler hvor stor masken skal være, klipper den ud og maler den i flotte farver. Øjenhuler og munden klippes ud, og hvis du er lidt fiks på fingrene, kan du lave skæg og øjenbryn af lidt crepepapir.

Den øverste maske laves af et stykke karton, der er så stort, at det kan nå rigeligt omkring dit hoved. Kartonet heftes sammen med en heftemaskine, håret klipper du ud som vist på tegningen, og masken bliver behageligst at bruge, hvis du også klipper ud for nederen. Også denne maske bør males i stærke farver, og der klippes ud til øjne og mund.

Dette billede er fra Italien og viser nogle ulve på tur i bjergene.

15 ulveunger

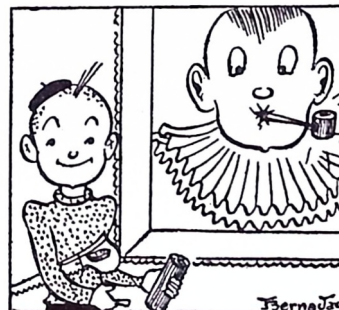
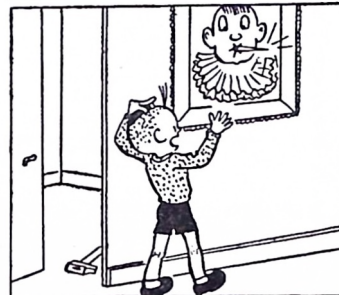
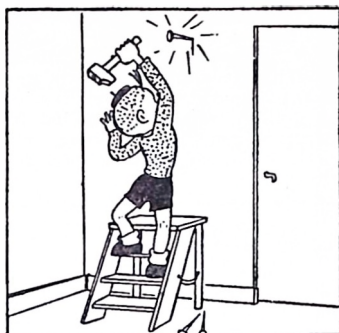
i 1. Brande flok har sidst i november taget 30 km pladen.

Ulvene i Odsherred

har været samlet i Asnæs til turnering. Efter en parade på Idrætspladsen begyndte løbet, hvor opgaverne bl. a. gik ud på kimsleg, flaghejsning, boldkast, indpakning af tøj, syning og knob. Dagen sluttede med tovtækning og præmieuddeling. — Rød bande, 1. Balders flok blev den bedste.

Den sidste maske minder mest om en kæmpemæssig flip, der når helt op over dit hoved. Den heftes kun forneden (bedst med et bånd til at binde). Håret laves af lidt uldgarnsrester eller crepepapir klippet i små stykker og klistret på. Ansigtet males på — enten som vist her, som en smuk, ung prinsesse — eller måske lidt mere mandigt. Også her må du lave huller til øjne og mund.

Og så: God fornøjelse til fastelavnsturen. Hvis du tager nogle billeder, send dem da ind til »Magasinet«. (Tegninger: Louveteau).

Denne gang er den franske ulveunge lidt mere heldig!

Problemet: Svend.

Svend var 11 år og gik i 5. klasse, denne klasse havde arbejdet under højtryk hele skoleåret, fordi klassen skulle op til den berømte mellemkoleprøve til foråret. Såvel lærere som elever var efterhånden blevet godt nervøse, navnlig da klassen var en af de urolige, der foretrak at lave fest i timen fremfor dydigt at passe skolearbejdet. Svend var ikke særlig godt begavet, men egentlig heller ikke doven, derimod var han en drømmer, der ofte blev grebet i at se ud ad vinduet, måske optaget af at iagttage en lille bogfinke på vinduesgesimsen, eller måske optaget af slet ingen ting. Hjemme var der ikke altid så hyggeligt. Svends far, grosserer Bjørk, havde på grund af krigen store vanskeligheder med at få forretningen til at løbe rundt og var i sit hjem nervøs, let til vrede og i dårligt humør. Svends mor, der foruden Svend havde 4 andre børn og desuden led af hovedpine, var heller ikke særlig opmuntrende for lille Svend. Det må dog siges, at Svends hjem var et godt hjem, og at alle hjemmets bestræbelser gik ud på, at børnene skulle have det bedst muligt.

Efter jul havde det været rent galt med Svend, navnlig i regning. Hans regnelærerinde, frk. Brøk, manglede fuldstændig forståelse af Svends karakter og betragtede Svends uheld som udslag af fuldstændig dovenskab. I julekarakterer havde Svend i regning hjembragt den triste karakter »tg+«, der rent ud havde resulteret i en endefuld hjemme. I januar var det

Læs videre på næste side.

De tre K'er (fortsat).

ikke gået bedre, og nu havde frk. Brøk begyndt at lade lille Svend »sidde efter«, dette turde han dog ikke fortælle hjemme. I dag, den 30. januar, havde han fået en seddel med hjem fra frk. Brøk med henstilling om, at Svend for at følge med var nødsaget til at få privatlærer i regning. Da Svend forlod skolen denne dag med den uhyggelige seddel i lommen, var han meget nedslået, for sedlen skulle underskrives af faderen og afleveres på skolen næste dag. — Svends far havde i disse dage haft store tab i sin forretning og var af den grund i det sortest mulige humør, så der var ikke tale om, at Svend frimodigt turde gå hjem med den uhyggelige seddel. Svend var bundulykkelig. Han vidste, at faderen ville holde med frk. Brøk og stemple ham som doven, og han vidste, at hans mor ville græde over ham. Hvad var der at gøre for Svend? Han måtte forsvinde bort fra det hele, han kunne ikke være hjemme mere; han havde læst så mange drengeromaner om drenge, der forsvandt hjemme fra, og som det gik godt senere, men han tænkte ikke på, at det kun var i bøgerne, det gik godt. Han havde 5 kr. på sig, det var en julegave, som han endnu ikke havde købt skøjter for, så han mente, at den økonomiske side af sagen var i orden. Ja, han ville stikke af, han ville vandre til fods til den nærmeste havneby, og der ville han stikke til søs som »blind passager«, så ville han nok en gang ankomme til et fremmed land og der søge at få arbejde som bud eller lign. Det var lørdag, og han besluttede først at gemme sig i den store skov uden for byen, indtil man havde opgivet ham. Først skrev han dog et lille brev til sin mor og bad hende ikke være vred på sig, han bad også familien om at lade være med at søge efter ham, han ville vende hjem igen, når han var blevet en stor mand. Så slog han hul på sin »femmer« og købte proviant for nogle af pengene, hvorpå han drog af sted uden i og for sig at gennemtænke sin flugt særlig nøje.

Da Svend stadig ikke viste sig hjemme, blev man urolige, og da det var blevet mørkt, alarmerede

man politiet og skolen. Der fik man besked om tildragelsen i frk. Brøks regnetime og de dalende regnekarakterer og frygtede alvorligt, at Svend havde taget livet af sig. Politiet satte al energi ind på eftersøgningen, men lørdag nat bragte til hjemmets sorg intet resultat. —

Fastelavnsturen.

— Den følgende søndag var det fastelavns-søndag. Flokken havde planlagt en fastelavnstur med tøndeslagning. Med lærer Aagaard i spidsen marcherede flokken af sted til den store skov, det var et festligt syn. Da man senere kom ud i den store øde granskov tæt ved

fjorden, der hvor man i sin tid havde fundet eneboeren i sin hule, anbragte man tønden på en stor gren og så begyndte tøndeslagningen. Tju, bang! Det kan nok være, man kunne give tønden nogle ordentlige på skallen, men tøndens rørte sig ikke, ikke en splint faldt af. Nu var det Kalles tur. Kalle tog tilløb, svingede sin kølle. Een, to, tre. Bang rucnhh! Det nederste tøndebånd gled af, og halvdelen af staverne raslede ned. Efter Kalle var det Krølles tur, også han havde kræfter som en bjørn. Ved hans slag faldt det sidste tøndebånd af og resten af staverne på nær en halv stave, hvorigennem tovet, der holdt tøndens oppe, gik, men selv dette stykke stave fik en revne. Så var det »Mikkel mus«s tur til at

slå, han var flokkens mindste og svageste dreng, med en lille elegant bevægelse strejfede han resten af tøndens. Kalle og Krølle var rasende, da de så, at den lille stump stave faldt af for Mikkel mus's slag, thi efter den uskrevne lov om tøndeslagning tilfaldt værdigheden som katekonge nu Mikkel mus. — Nå, men den ydmygelse måtte Kalle og Krølle finde sig i som så mange andre tøndeslagere gennem tiderne. Efter tøndeslagningen fik man lov til at gøre, som man ville. Bandedørerne listede hen til eneboerens hule. Stor var deres forbavelse ved at opdage, at der igen var nogen i hulen. Der inde lå en 11 års dreng forkommen og elendig, halv bevidstløs af kulde. De kravlede hurtigt ind i hulen og trak den af kulde udmattede Svend ud. Aagaard havde kaffe på termoflasken, som man hældte i Svend, og man begyndte at gnide og massere ham, så han snart blev varm og levende. Så tog Aagaard Svend for sig selv og fik af ham at vide, at han havde strejft rundt i skoven det meste af natten.

Aagaard lånte en cykle og kørte i forvejen hjem til Svends forældre, der blev i strålende humør ved at høre om Svends forestående tilbagekomst. Aagaard, der jo kendte Svend fra skolen, og som vidste, at Svend ikke var doven, beroligede Svends far, og man blev enige om, at det Svend trængte til, var nogle friske kammerater og et muntert fritidsliv, så man blev enige om, at Svend skulle være ulveunge. Da Svend kom hjem, blev han modtaget af to glade og taknemmelige forældre, medens Aagaard i baggrunden diskret glædede sig over, at det blev hans raske ulveunger, der fandt lille Svend, inden det var forsent. I løbet af det kommende forår blev Svend takket været Aagaards undervisning og den hjælp som Krille rent på eget initiativ gav Svend, snart en dreng i klassen, der regnedes for at høre til den bedste halvdel. Det bedste af det hele var, at Svends far efter dette lod sit dårlige humør blive i forretningen og var glad og munter hjemme, således at Svend aldrig var bange for at fortælle, dersom det ikke gik helt godt i skolen, for nu vidste alle, at Svend gerne ville lære noget og blive til noget.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Dansk spejder den første i verden, der bestiger en af Andesbjergenes højeste tinder.

Ole Müller, kendt af alle nuværende spejdere som redaktør af »Grenåfalken« i Grenålejren — tidligere spejder i Odense og medarbejder ved lejravisen i 1946, har været forsidestof i alle verdens aviser.

Ole var medlem af en ekspedition, der havde sat sig som mål at bestige det 6723 meter høje Illullaillaco bjerg på grænsen mellem Argentina og Chile. Et begreb om Oles præstation får du, når du ved, at Mount Everest, der menes at være verdens højeste bjerg, er 8800 meter. Ingen har endnu nået toppen af Mount Everest. Mount Blanc — som du også kender — er »kun« 4810 m høj.

Ole arbejder i Argentina for et ingeniørfirma, og den 15. november tog han med på en videnskabelig ekspedition til Illullaillaco.

Tidligere forsøg på at nå op til toppen er hver gang strandet på grund af stærke storme.

Den 17. november var man nået op i 5000 meters højde, og her slog man lejr natten over før næste vanskelige etape begyndte. Om aftenen den 18. var man nået op til 6475 m, men tekniske vanskeligheder umuliggjorde, at man kunne fortsætte samlet.

Ole fortsatte nu alene om morgenen den 19. og i godt govel 250 meters afstand så ekspeditionens øvrige medlemmer Ole nå op på toppen af det aldrig før berørte Illullaillaco. Klokken var da 18,00.

Nogle dage senere vendte man tilbage, og Ole blev dagens samtaleemne overalt i Argentina. Ole gav ikke op trods de store vanskeligheder og viste sig som en rigtig spejder.

Jamboretten på Æbleø: Udsigt over samlingspladsen

Australske aviser

havde hver dag i 13 dage beretningen fra en tropstur på forsiderne. Den gennemførtes af 60 australske spejdere til et indtil nu utilgængeligt fjeld, som først blev opdaget for 80 år siden, og som praktisk taget ikke siden er besøgt af hvide. Spejderne havde heste med til transport af bagagen i det ufremkommelige terræn. To gange under turen fik de proviant kastet ned fra flyvemaskine.

Sct. Georgsløb i Bogen.

Hvert år arrangerer Sct. Georgsgildet i Bogen et byløb for samtlige spejdere i byen af alle farver — piger og drenge. I år foregik dysten den 23. november, og kampen stod om gildets æresstandere.

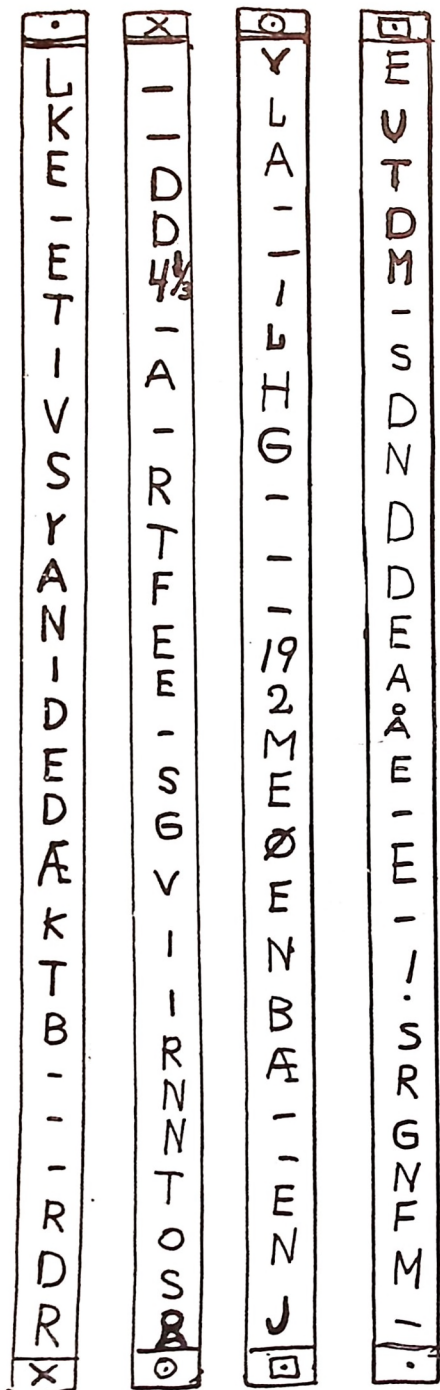
Der var mange morsomme opgaver. Bl. a. skulle spejderne hente en bevidstløs person ud af en »mine« i brand. Minen var fuld af røg, så efter redningen måtte spejderne både alarmere og foretage kunstigt åndedræt.

Bæverpatruljen og Tigerbanden begge fra D.D.S. fik hver en æresstander at skulle opbevare i det kommende år.

Deltager.

Belgiske spejdere synger og spiller

Jokke

er i fuld gang med — ved hjælp af
det nærmeste bibliotek — at finde
ud af KIPANDA-koden.

Fra en hyttetur.

En mand kommer og spørger, om vi har en cyklepumpe, som han låner og afleverer igen. Larm udenfor. Vi undersøger sagen. John forsvinder. Vi fortsætter pejseilden, men forstyrres. Kl. ca. 21,30 ankommer de første af vore skovmænd. Et kvarter senere resten. De benægter alle, at det er dem, der har lavet larm. Vi overbevises lidt senere, da der observeres personer udenfor døren. Efter en hidsig jagt fanges den ene, der viser sig at være en Brabrand-spejder. Lidt efter kommer der en mere. Kl. 22,30 har vi hold i 3 fra Brabrand. De indrømmer, de har taget John og en del af bagagen og soveposerne, der ligger oppe på loftet. Kl. 23,15 en sidste runde. En flok vildtudsende rødhuder overfalder førerne. Troppen purres. Så går det løs efter den gode, gamle recept. Hvem er ven, og hvem er fjende? Kamp i en hulvej, der er godt mudret. Angriberens fører giver signal til at standse kampen. Rødhuderne viser sig at være spejdere fra 2., 8. og 14. Århus, og deres grufuldt udseende høvding var kun »Skipper«.

Wigwam.

Glente.

Til venstre findes den på side 22 omtalte vigtige kode, der er et led i denne måneds KIPANDA-opgave. Husk at løse den inden den 15. februar, hvis I vil løse sidste del af denne opgave!

Rolf Krakes division

holdt patruljeførerstævne midt i september med deltagelse af ca. 40 patruljeførere, der deltog i patruljeløb, modelbygning, wood-craft og patruljemøder.

På Fynsløb!

Troppen havde i år sendt to hold pionerer på hver 2 mand til Kværndrup kro, der var startsted for det årlige Fynsløb. Herfra startede vi lørdag aften kl. ca. 19,00 med fuld oppakning ud på en længere kompasgang, ialt 10 km. »Aha, det er jo ikke ret langt«, vil I sige, men prøv at tage et kompas i hånden en mørk nat og prøv så at gå op til 10 km og se så, om I er ved det rigtige punkt Det tog i hvert fald det ene hold ca. 8 timer at nå igennem, og det andet, ja, det afgik ved en blid og stille død, som Buhl bemærkede.

Men nok om det, vi nåede frem til bivuakpladsen kl. 3,00, og begyndte at bage noget, som dommerne kaldte snobrød. Da dette var gjort var klokken blevet så mange, at der kun var en time, til vi skulle starte igen, og i stedet for at bygge bivuak, rullede vi os ind i et underlag og sov så der. Om morgenen blev dommerne så forbavset, at de gav os 16 points for den geniale idé.

Vi startede så igen og skulle ud på en historisk ekspedition til borge og ruiner på en strækning af 40 km. Løbet afsluttedes i Gislev kro med fælles kaffebord søndag eftermiddag.

På vejen hjem i toget kom vi i kontakt med vores forsvundne lideselsfæller; de havde ført en herlig eneboertilværelse i en lade, men trods alt dette var der jo alligevel — happy end.

Et snapshot fra Grenålejren: Detalje af indgangsportal (Konge Erik)

Vitus Berings trop

i Horsens afholdt midt i oktober sin årlige terrænøvelse arrangeret af skovmændene og med deltagelse af spejdere fra Vejle, Hovedgaard og Horsens.

Øvelsens grundlag var den amerikanske frihedskrig. Hvert parti, der bestod af 30 spejdere var indelt i 4 grupper. Skovmændene fungerede som en slags spioner og satte derved større fart i øvelsen.

Fra en tropsfest.

— »Det er faktisk nemlig slet ikke spor sjovt at stå 23 mand i et rum på 3×2½ m i 1½ time og af hele underholdningen kun høre publikums (spredte) klaps.

Ørnetrop.

I England

viser spejdere hvert år et mægtigt spejder-show — kaldet The Gang Show. Den 3. december blev dette års Gang Show vist i fjernsyn, og tusinder af spejdere holdt møde denne aften for at følge den populære underholdning. Disse shows begyndte første gang i 1932 og har således fejret 20 års jubilæum.

Det ER en pandekage, hr. dommer, men måske kan den også bruges som tallerken, regnet hat eller køkkenbord! (The Scout)

NYE DAVNE TIL TÆRES SIDEN

1. KL. SPEJDERE

2. Abenrå trop
Poul Otto Nissen
- Terndrup trop
Paul Gerding
Wulff Højlund Christensen
1. Sønderborg trop
PF Axel Crenzien

VÆBDRÆ

4. Odense trop
PF Arne Møller
PA Axel Gundlach

AVANDRINGER

60 km

1. Brande trop
Poul Klærhus Sørensen
Per Gamborg Nielsen
- Terndrup trop
Frank Nielsen
Ange Svendsen
Ib Jacobsen
Claus Petersen
- Frie Fugle
Carl L. Hauschultz
Leif Lemmecke

RIDDERE

6. Østerbro trop
SK Ib Ejner Lagerstedt
Mogens Iversen
Birger Knud Petersen
1. Sønderborg trop
PF Axel Crenzien
8. Århus trop
SM Aage Whitt

1. Bogense trop
Villy Christensen
Jørgen Andersen
John Friedrichsen
Ib Friedrichsen
Villy Nielsen
Benno Rasmussen
Jørgen Christensen
Ib Kjalberg
Frede Lorentsen
1. Sønderborg trop
PF Henry Rossle
PA Peter Sloth Møller

75 km

- Kongsvang trop
Henning Bolsen

3. KL. BØR

5. Odense — Set. Georg
TA Peter Israelsen
TA Flemming Hølttermann
SM Jørgen Simonsen
SM Jens Krogsgaard
SM Ib Israelsen
SM Martin Halbro
SM Jørgen Hinkle

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

Mon ikke disse australske halenegre kunne friste dig til at prøve en etnografisk week-end til sommer?

Redaktøren beklager,

men det var desværre ikke muligt at få plads til alle de gennemførte interviews med PF'erne. Vi trak lod!

Over tusinde rovere

fra England vil deltage i det 5. Verdens Rover Moot i Schweiz til sommer.

1. Hornslet

indbød traditionen tro forhenværende spejdere, førere og rovere til en lille formiddagstur i byens omegn på 2. juledag og holder på denne måde kontakt med bortrejste spejdere.

2000 grantræer

har spejderne i 2. Sannidal trop (Norge) plantet i løbet af sidste år.

DEPOTET TILBYDER

Emailekrus (Mugg) engelske 0,48		Emailledunke til vand el. sprit 0,85 1,85	
Lommelygte m. 3 farver, komplet 2,85	Emailetallerkener kun flade 0,85	Proviantboxe 0,38	Emailekander 2 liter 1,85
Rustfri stålkrus el. opøser 3,85	Forskæreknive brugte 2,85	Alum. skeer og gafler m. mønster 0,28	Alum. gafler højpoleret 0,38
Krydderidåser plastik 0,98	Luftpuder plastik 4,85	Vandspande 5 lit., lærred 3,85	Smørdåser emaille 1,85 2,85

Ekstra tilbud! Khakiskjorter med skulderstropper og 2 lommer 15,85
Drengestørrelser 6,85 – 8,85 – 10,85 – 12,85

Herre-undertøj frit valg 3,85 Dreng-undertøj frit valg 2,85	Regntøj khakifar. overtræks- jakke og benklæder pr. sæt 39,50	Vandreskjorter frasorterede mønstre drengest. 9,85 12,85 herrestørr. 14,85	Sweaters College sweater, blå og bordeaux m. hvid stribe 10-14 år 19,85 drap, til 9 år 7,85	Frotté-skjortebluser til herrer 7,85 damebluser .. 5,85 T-shirts, fine, mer- ceriserede 3,85
--	--	--	---	--

Uldtæpper – praktiske grå 9,⁸⁵—19,⁸⁵

Stenca
signaturbestik
7,85

Dolke 3,85	Kamme i læderetui 0,98	Punge skind m. embl. 0,68	Skoblokke 44 - 45 - 46 0,85	Spejderpost papir og konv. 0,98	Ulvepost papir og konv. 0,98	Junglebillede 3 forskellige 0,35
---------------	------------------------------	---------------------------------	-----------------------------------	---------------------------------------	------------------------------------	--

ALT BADETØJ
udsælges for
HALV PRIS

ALLE SANDALER
sælges til
HALV PRIS

ALLE SKI
udsælges for
HALV PRIS

VINDTØJ
er tidens overtøj ■

Vi har frasorteret en del vindblu-
ser og jakker som sælges til priserne
8,50 — 18,50 — 28,50 — 38,50

ULDFOER
til at knappe i vind-
jakker og cotton coat **9,85**

Orienteringssko 12,85 - 17,85	Solbriller 0,68 - 0,98	Snebriller 2,85	Duvetine- dameshorts 19,85	Drengébøger 1,50 - 2,00 2,50 - 3,00
Brugte militærtasker til pudsegrejer o. lign. 0,25		Teltstænger (35 cm) til sammensætn. ... 0,25		Lommekamme forsk. farver 0,25

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen.
»Troldehøj«, Åbenrå.
Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig.
Søgade 3. Sorø.

Nørre Farimagsgade 89
København K., tlf. PALM 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.,
Telefon PALM 5711. Kontortid kl.
8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.